

Bangladeş Saha Hastanesinden Günlük

Ocak 16, 2018
2113

Dr. med. Yasemin Schreiber-Pekin

Kadın Doğum Uzmanı, Psikoterapist

y.schreiber@bluewin.ch

Kamp yatağında, cibinliğin altında yatıyorum. Yağmur damlaları çadırın üstünde kendine has bir müzik çalıyor. Vakit sabahın ikisi. Biraz ilerdeki mülteci kampındaki camiden megafonla agresif bir ses saatlerdir bir şeyler anlatıyor. Çadırdaki ikinci yatakta eşim Roland'ın düzenli nefes alıp verişini dinliyorum arada. Bütün gün ameliyathanede cerrah olarak çok meşguldü. Doğumhane de çok yoğundu bu gün. Başaşağı yerine popo aşağı gelen bir bebek epey ter döktürmüştü sağsalim dünyaya gelinceye kadar. Uyumak mümkün değil derken dalmışım.

Bir daha uyandığımda ezan okunuyor. Huzur verici, yağın yağmurun sesiyle birlikte. Yakındaki ormandan gelen maymun çığlıkları çakalların ulumasına karışıyor. Birden telsizle, tüm ameliyat ve doğum ekibi çok acil çağrılıyor.

İkimiz birden fırlıyoruz yataktan, cibinliğe dolanmamaya, karanlıkta birbirimize çarpmamaya çalışarak. Dışarı çıkınca, bir bebeğin göbek

kordonunun, doğum esnasında dışarı sarktığını öğreniyoruz. Anında müdahale edilmezse bebeğin ölümüne neden olan, en korkulan acil durumlardan biridir. Beş dakikanın içinde sezaryenle alıyoruz güçlü kuvvetli bir oğlan çocuğunu.

800 bine yakın Rohingya mültecileri aylardır Myanmar'dan Bangladeş'e kaçıyorlar. İnanılmaz dehşet yaşamışlar ülkelerinde. Her gün 600 aile, yani yaklaşık 5000-6000 kişi Cox Bazar transit kampına sığıyor. Hemen hepsi bir veya daha fazla yakınını kaybetmiş. Aç ve bitkin, özellikle annesiz babasız çocuklar ve kadınlar her türlü şiddete maruz. Geldikleri Myanmar'da yaşadıkları köyleri, evleri yakılmış, yerle bir edilmiş. Sığındıkları, dünyanın en fakir ülkelerinden biri Bangladeş için çözülmesi mümkün olmayan bir sorun. İstenmeyen insanlar. Ne geçmişleri kalmış, ne de gelecekleri var. Okuldan aileden uzak, kaybedecek bir şeyi kalmamış gençler radikalleşip terör örgütlerinin veya organize çetelerin pençelerine düşme tehlikesindedeler.

UNO ve birçok uluslararası örgüt destek vermeye çalışıyorlar. Eşim Roland ve ben de Norveç Kızıl Haç Örgütü'nün kurduğu saha hastanesinde gönüllü görevliyiz. Çadırlardan oluşuyor hastanemiz. Ameliyathane ve Doğumhane çadırları, yani Roland`la benim işyerlerimiz, karşı karşıya. Bizden başka dünyanın her tarafından gelmiş dört genel hekim, bir anestezi uzmanı, ebeler, hemşireler, hastabakıcılar ve Bangladeş'li doktor ve personel çalışıyor.

Hasta çadırlarının en güzel yerlerinden biri çocuk bölümü. Yaşadıkları kâbusu unutup cıvılcıvılcı gülümsemelerle dolu. Çadırın yaramazı, on yaşlarında bir oğlan çocuğu. Lâkabı « elefant boy ». Bir fil geçmiş çocuğun üstünden. Yağmurdan bataklık haline gelmiş zemine gömülerek sadece bacağında iki kırıkla atlatmış kazayı. Kendisinden bir kaç yaş büyük ağabeyiyle yalnız kalmış

yetimlerden biri. Çoktandır hastanede, kırıkları hemen hemen iyileşmiş, koltuk deyneklerinin gelmesini bekliyor. Çıkmaya acelesi yok, günde üç öğün yemekle karınları doyuyor iki kardeşin. Gidecek yerleri yok zaten.

Dört yaşında bir oğlan çocuğu yatıyor yanındaki yatakta. Bir kaç gün önce hastaneye bir araba kazasından sonra getirilmişti. Sol ayağı o denli ağır yaralıydı ki, kesmekten başka çare kalmamıştı. Sakat kalmış bacağını benimsemiş gibi son derece doğal davranıyor.

Tomtom denilen, yoğun trafikte çılgın bir hızla, boyuna şerit değiştirerek ilerleyen küçük arabalar özellikle çocuklar için ölüm tuzağı. Her gün böyle ağır yaralanmalarla karşılaşyoruz. Gene tomtomun çarptığı üç yaşlarında bir kız çocuğu iç kanamalarla geliyor ve ameliyat masasında ölüyor. Dışarıda bekleyen anne babaya bildirmek zorunda kalıyoruz. Çevirmenin sözlerinden sonra ilkten bir tepki yok gibi. Sonra tomtomun şoförü yüzü bembeyaz, yere yığılıyor. Anne iç parçalayıcı çığlıklar atarak yerden yere vuruyor kendini. Baba taş kesilmiş. Psikolojik destek ekibimizin ve eş dostlarının yardımıyla evlerine dönüyorlar saatler sonra.

Başka bir dram kadınlar koğuşunda. Altmış yaşlarında, bir deri bir kemik, bitkin bir adam karısını getiriyor hastaneye. 200 kilometre sırtında taşımış hasta kadını. Adamın omuzları yara bere içinde. Hastanede yardım ve bakım görüyorlar.

Çocuk ölümlerinin nedenlerinden biri de bulaşıcı hastalıklar. Kötü beslenme ve hijyen durumu nedeniyle salgın hastalıklar çıkıyor kamplarda. Kızamık, zaten zayıf düşmüş çocuklarda çok ağır geçiyor. 70 yıldır unutulmuş öldürücü hastalıklarda biri de difteri. Aşılanmış kişilere geçmesi mümkün olmayan hastalık bir kaç günün içinde salgın haline geliyor dünyanın bu unutulmuş köşesinde. Üreticiden aşılacak çocuğa kadar soğuk tutulmazsa bozulup etkisini yitiren basit bir aşı, kapasitesini aşıyor Dünya Sağlık Örgütü'nün.

Dün, Malezya'nın yakınlarda tam ekipli bir saha hastanesi açtığını duymuştuk. Şimdi, yağın yağmurdan sonra, çadırları sel bastığı için hastanenin daha göreve başlamadan tekrar kapatıldığını öğreniyoruz. Bizim çadırların etrafında

kanallar var suyun akması için. Ayrıca kamyonlarla getirtilen çakıl taşıyla kaplanmış arazi çamur olmasın diye.

Sabah vizitesindeyiz. Hastaların

refakatçileri yatakların altında yatıyor. Dolu bütün çadırlar. Rengârenk giysili kadınların kimi yatağında çoluk çocuğuna sarılmış, kimi bebeğini emziriyor, kimi de yatağın üstünde, cibinlik altında oturuyor. Sıtma bölgesi Bangladeş. Aysha isminde, en zor durumlarda bile duyarlı ve olgun, gencecik bir üniversite öğrencisi çevirmenlik yapıyor bu gün bana. Dün karısını sırtında hastaneye getiren adam, yatağın kenarına oturmuş, karısının elini tutuyor, yemek yemesine yardım ediyor. Mutlu görünüyorlar.

Çocuklar koğuşunda « elefant boy » her zamanki gibi yaramazlık peşinde. Yeni koltuk değnekleriyle komşu yataktaki çocuğu dürtüşleyip kızdırıyor. Ayağı kesilmiş çocuk, elinde lastik eldivenden yapılmış bir balonla oynuyor. Doktorları görünce muzip bir gülüşle iki baş parmağını havaya kaldırıyor.

Doğum bölümünde güzel bir sürprizle karşılaşıyoruz. Dünkü bebekler; dünyaya poposunu çevirerek gelmeye karar vermiş kızla, önce göbek kordonu doğan oğlan bebek, annelerinin göğsünde.

„Selam aleikum, kemon asen?“ diyorum, iyi günler, nasılsınız anlamına. Kıkırdıyor genç anneler neşeyle. Aysha bana bebeklerin adı yazılı kâğıtları gösteriyor. Kızın adı „Yasemin“, oğlanın adı „Roland“. Bir sevinç çılgılığı atıyorum. Hep birlikte gülüyoruz.